

Коли вільна ти,  
Скажи,  
Що таке брехня?

Я знаю  
Про що ти так мрієш завзято,  
Спустивши на оченька вії,  
Як спуститься нічка на землю,  
Як тихо,  
Як темно,  
Як глухо у хаті, мов в небі:  
Я знаю,  
Тоді то у тебе  
Дівочії мрії палкі, соромливі,  
Свавільно і грубо ведуть перед тебе  
Палкого і дужого, голого, спраглого мене!  
Я знаю —  
Малими зубками гадючкою в щоки мої ти впиваєшся,  
Нахабно і буйно ти очі цілуєш у мене і губи,  
До грудей ти моїх пригортаєшся щільно,  
Як явір до дуба,  
І сором забувши дівочий і чесність,  
Ти ручкою ніжною пестиш мої груди,  
Маленькою ручкою ведеш по бокам,  
А там  
І смаглявий живіт, як яблучко пестиш рум'ян,  
Як пчїлка у чашечку квіту  
Ти пальчиком влазиш в пупочок,  
Торкнеш, залоскочеш,  
Кусаєш, регочеш.  
І знову  
В дорогу  
Пустуючу сунеш ти ручку

У низ

На стегно, на ноги...

І ти вся тремтиш, як листок на вітру,

З насолоди ти в'єшся, як вуж у яру,

Руками,

Устами,

Грудьми

І ногами

На мене падеш.

І меркне світ,

Полає любов...

Я знаю

Про що ти так мрієш із ночі,

Як ручки пухкії і стегна округлі

І ніжки від сонця травневого смуглі

Простуєш на м'якому ліжку,

Як перси налиті, мов яблука спілі

Ти пестиш руками, —

Я знаю.

Що шепчеш тоді ти устами,

Я знаю,

Кого тоді кличеш думками,

Я знаю...

Як стегна з бажання колишуться білі,

Здригають коліна,

Як ти витягаєш, ламаючи руки,

В глуху темінь ночі —

Я знаю,

Чого душа хоче.

Я знаю —

Я знаю ті мрії дівочі невпинні, палкі, ніби лава,

Буйні і нахабні, злорадісно грубі.

Коли віддаляється день і нічка надходить лукава, —  
І тихі, смиренні, соромливі,  
І боязливі такі, ніби слава,  
Коли тверда дійсність веде життя дном...  
Я знаю —  
Як тіло своє ти руками ласкаєш,  
Як груди стискаєш,  
На білих, м'якеньких подушках,  
Як ніжки пухкі розставляєш,  
Я знаю,  
Як палко бажаєш,  
Щоби попестив тебе й я.

Я знаю,  
Як мучиш мене ти ночами  
Руками,  
Устами,  
Грудьми  
І ногами,  
І лоном,  
І знаю,  
Як котишся з стоном  
Не заспокоєна...  
І тільки не знаю,  
Чому, коли стрінеш мене на дорозі,  
То женешся, втікаєш від мене в тривозі,  
То ховаєш за блиском горючих очей  
Всі мрії й бажання бурливих ночей,  
І ділиш надвоє себе:  
Невільника й пана.

Хіба  
Повік то душа твоя буде  
Раба?

І ділиш надвоє себе:  
На правду й брехню.

Невже  
Тобі буде вічно святе все  
Чуже?

І тільки не знаю  
Чому,  
Ти не хочеш покинути  
Тьму?

Ти мрієш порою  
В глибокий, понурий, опівнічний час:  
А що,  
Коли б відчинилися двері  
І я увійшов?  
Тоді б...

Ні! Кричать ти не стала би з ляку,  
Із радістю перси і лоно мені б ти дала:  
Бери і давай!

Ти мрієш не раз  
В глибокий, понурий, опівнічний час:  
А що,  
Коли б до нього прийшла раз я сміло.  
Прийшла і сказала:  
– З тобою  
Я мент упиватись бажаю любов'ю! —  
І з шат увільнила б бажаюче тіло,  
Чи в нього би що затремтіло,  
Чи б хтіло?..  
Лиш сміло! Лиш сміло! Лиш сміло!

Покинь, не питай.  
Люблю ж бо я тіло  
І – май!

Дівчино, собою ти будь,  
Людиною будеш тоді!  
З моралів старих, як з іржавих кайдан  
Звільни свою грудь  
І будь  
Вільна і чудова всі дні.